

Ville Auvinen

10.9.2014

Kyrkan lever av missionen

Missionsarbetet är kyrkans egentliga och mest centrala uppgift. Om inte evangeliet förs vidare både nära och fjärran kan kyrkan inte leva och växa. Därför är den nu aktuella diskussionen om missionsarbetet och dess innehåll samtidigt en diskussion om kyrkan, om dess väsen och framtid.

Ledaren i en missionstidning säger att missionsarbetet medför hjälp i torkan och hungersnöden samt att det inger hopp t.ex. åt handikappade och andra människogrupper som befinner sig i samhällets marginal. Dessutom konstateras att missionsarbetet uppmuntrar de förtryckta att finna sitt människovärde som Guds avbilder och att man i missionsarbetet möter sjuka, hjälper människor att lära sig och vandrar vid sidan av de svaga. Goda och viktiga saker. Kristi kärlek och hans föredöme förpliktar oss att hjälpa människor holistiskt. Enligt min uppfattning saknas det i ledaren någonting trots detta. Där hittade jag ingen antydning om att man i missionsarbetet skulle förkunna den korsfäste Kristus som har försonat synderna, besegrat döden, och att han därför kan ge evigt liv.

Evighetsperspektivet föreföll att saknas helt och hållet och all den goda verksamhet som nämndes var koncentrerad till detta livet. Men ändå skriver Paulus: "Om vi bara för detta livet har satt vårt hopp till Kristus, då är vi mer beklagansvärda än alla andra människor" (Hedegårds NT 1 Kor 15:19). Man brukar säga att det goda är det bästas värsta fiende. Alltför ofta ser det ut som om talet om det myckna goda i missionsarbetet skulle skymma bort det allra bästa.

Varför är budskapet om den korsfäste Kristus det allra viktigaste? Varför är det vår uppgift att förkunna det för alla folk? För det första därför att ingen kan bli frälst utan det. Varje mänska och varje folk behöver syndernas förlåtelse. Jesus säger: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh 14:6). Jesu ord är villkorslöst och det sårar många genom att vara intolerant. Det ser ut att passa illa i vår tid som har relativiserat sanningen, men trots det är det Guds Sons oföränderliga ord som Kristi kyrka fortfarande tror på och enligt vilket hon verkar.

För det andra har var och en rätt till budskapet om den korsfäste Kristus. Kristus är hela världens Frälsare. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh 3:16). Gud har älskat hela världen och han försonade världen med sig själv i Kristus (2 Kor 5:19). Därför har varje mänska rätt att få höra om den korsfäste Kristus. Den som gömmer undan det budskapet, även om det sker under vackra och goda ting, gör en verklig björntjänst åt sin nästa.

För det tredje befallde kyrkans Herren sin kyrka att förkunna evangelium om syndernas försoning och segern över döden. "Gå ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er" (Matt 28:18–19);

"Gå ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd" (Mark 16:15–16). När kyrkans Herren ger en befallning, lyder kyrkan och går för att förkunna.

Senaste sommars tragiska nyhet från Afghanistan om mordet på två finländska missionärer berättar någonting viktigt om missionsarbetet. Där står man vid fronten för den andliga krigföringen och man kan inte alltid undvika offer. Under hela kyrkans historia har evangeliet utbrejts kanske allra starkast genom martyrernas vittnesbörd. Vi får be om beskydd, visdom och mod för dem som ibland med risk för sina liv uppfyller Konungens bud och förkunnar Kristi evangelium där det väcker hat men där det trots allt finns människor som behöver det och som har rätt till det.